

kan fremkomme under saa absurde Forhold, som denne Regjering i det Hele taget har faaet her til Lands.

Jeg nævnte, at den Lære, at man ved privat Initiativ kunde indbringe foreløbige Love her i Thinget, var lært ved Universitetet. Jeg skal blot der anføre en simpel Sætning af en Universitets-Lærer, som udtalte: „hvad det kommer an paa, for at Forcastelsen kan faae den anførte Virkning“ — nemlig den foreløbige Lovs Dphør — „er kun, at det forelagte Lovforslag i sit Indhold stemmer med den foreløbige Lov“. Det er netop det, som hævdes af Fler-tallet her i Thinget. Den foreløbige Lov er jo indbragt ordlydende ved privat Initiativ med den, der er udstedt af Regjeringen, den er bleven forkastet her i Thinget, og vi hævde, at denne Forcastelse har retslig Gyldighed. Naar saa det ærede Medlem mente, at vi ikke kan forkaſte samme Lov to Gange, kan det dog ikke være det ærede Mindretals Mening, at man ikke har Lov til at indbringe et forkastet Lovforslag nok en Gang i samme Samling, det laa heller ikke i det ærede Mindretals Ord, men dersom det heller ikke er Meningen, falder denne Bevisførelse, Mindretallet har villet bygge paa sine Udtalelser, om at man ikke kunde forkaſte et Forslag to Gange, til Jorden med det Samme. Ikke blot er der fremkommen mangfoldige Udtalelser i Tidens Løb i den Retning, jeg her har berørt, baade om det private Initiativs Berettigelse til at indbringe provisoriske Love, hvis Forcastelse saa var retslig gyldig, men der er ogsaa fra selve Regjeringens Side fremkommen Udtalelser, der bestemt gaa i den Retning. Jeg skal i saa Henseende blot anføre en fra 1859 af den daværende Justitsminister, der udtalte sig saaledes her i Thinget: „Jeg vil endnu bemærke, at jeg er aldeles tilbøielig til at antage, at en foreløbig Lov, der bliver forelagt Rigsdagen, og som ikke er bleven afgjort, ogsaa derved kommer til at tabe sin Gyldighed“ — han gaar videre end Mindretallet her i Thinget. Man var ikke blot enig i, at man ad privat Vej havde Ret til at indgive provisoriske Love og retslig forkaſte dem, men man gik videre, saaledes at dersom Rigsdagen gik fra hinanden uden at den provisoriske Lov paa sædvanlig Maade blev vedtaget af Thingene og stadfæstet af Kongen, bortfaldt den uden videre. Jeg staar nu paa det samme Standpunkt, som man den Gang stod, og jeg tror, at Fler-tallet her i Thinget gjør det samme. Men alle disse forskjellige Grunde give os Ret til at staa fast, at det ikke er Fler-tallet her i Thinget, som er fremkommet med en

ny Opfattelse, det er Fler-tallet som staaer paa den gamle Opfattelse, hvorman har været enige fra alle Sider, baade Høire og Venstre, Fler-tallet og Mindretallet, Folkethinget og Landstinget, og Regjeringen med, og som man har været enige om lige til de allernyeste Tider, hvor man har kastet alle sine Grundsætninger over Bord, og ladet staa til, blot for at støtte en Regjering, som man sagtens mente var nødvendig for Landets Bestaaen eller for Udviklings Gang her i Danmark, medens derimod Fler-tallet af Befolkningen staaer paa den gamle Opfattelse og mener at Regjeringens Bestaaen og Regjeringens Regimente i det Hele er en Ulykke for Landet.

Formanden (Høgsbro): Den ærede Ordfører brugte et Par Gange Udtrykket „absurd“, men det er en Betegnelse, som det hidtil har været Skik her i Thinget ikke at betragte som parlamentarisk tilladelig.

Språk: Uden at blande mig i Forhandlingen af en Sag, som jeg i en anden Egenkab har havt Velighed til at deltage i, er der dog en enkelt Bemærkning, som jeg finder mig foranlediget til at gjøre, da jeg ikke kan vente, at den vil blive fremsat af noget andet Medlem. Det er nemlig en Indsigelse mod et enkelt Udtryk af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Det ærede Medlem udviklede de Grunde, i Følge hvilke han anser Regjeringen bemyndiget til at udstede slige finanstielle Love provisorisk, og saa endte det ærede Medlem med at sige, at da han ellers maatte forudsætte, at Statsrevisorerne vare enige om, at der ikke mod Indholdet af denne provisoriske Lov var Noget at indvende, vilde han anbefale den til Thingets Godkendelse. (Scharling: „Jeg mente Regnskabet“). Ja, naturligvis Regnskabet — Men det er en Misforstaaelse, noget Saa-dant er man ikke berettiget til at slutte af Revisionens Betænkning. Forholdet er det, at de Statsrevisorer, der indstille Regnskabet i det Hele til Forcastelse have ikke havt Dpfordring til, ved Siden deraf at gjøre speciel Indstilling om de enkelte Punkter, som man maatte indstille til Forcastelse, hvis man delte det ærede Medlems almindelige Opfattelse af at en Lov af denne Art overhovedet kunne udstedes. Hvis man delte denne Opfattelse, vilde man komme ind paa en Undersøgelse af, om Ministeriet ved at udøve den Myndighed det ærede Medlem vil tillægge det, ikke er gaaet ud over de rette konstitutionelle Grændser, og der vilde strax forskjellige Opfattelser kunne